

"Már csak ismételni tudom magam"...

(Dr. Emőd L. Béla interjúja
Stoffán Györggyel)

(folytatás az első oldalról)

2006-ban a Gyurcsányi ámokfutás után az ártatlan tüntetőket ítélték el, nem a hazudozó rendőröket... mert akkor ez volt a verdikt. Ma felmentették a tüntetőket, de bírót és ügyészt nem ítélték el a törvényteleneségek miatt. Holnap meg majd egy másik kormány mást diktál, és a bíróság aszerint fog ítélni... De egyszerű bűnügyekben is rendszeresek a falsch ítéletek, hiszen ártatlan embereket ítélnék hosszú elzárásra, majd évek múltán kiderül, hogy az ítélet törvénytelen volt... de a bírók maradnak, felfelé buknak. Itt említhetném a vállalkozót, akire a rendőr szabadította rá a zsarolókat, és ő saját védelmében lőtt... a tizenhárom évből hetet leült, majd felmentették. És a bíró, meg az ügyész még nem utcaseprő. Vagy említhetem a móri vérengzést, amelynek a tárgyalásán olyan embert ítélték el, aki ott sem volt, semmi köze sincs a rabláshoz és a mérszarláshoz. Majd felmentették... és a bíró? Felfelé bukott. Röviden ennyi a bajom a bíróságokkal... És akkor a saját tapasztalataimat nem is említette, amikor hozzá nem értő, politikai utasítást kapott bíró a tényekkel homlokegyenest ellenkező ítéletet hozott... A társadalomban a bíróságnak hatalmas ereje van arra, hogy vagy züllessze a társadalmat vagy erkölcsi példát mutasson. Ma a züllesztés idejét éljük...

– **Miért nem lett társadalmi vitatéma ez?**
– Mert a társadalom a legalapvetőbb dolgokat nem veszi észre, ugyanis a politika nagyon vigyáz arra, hogy egy-egy nagyobb cirkusszal elterelje a társadalom figyelmét a valós helyzetről, az igazi bajokról. A társadalom szereti a nagyhangú cigányozást és zsidózást, a Schmitt Pálós tömegdemonstrációkat, azt, ha valakit temetnek vagy becsuknak... Viszont nem veszi észre, hogy az energiaszolgáltatók, a multik, a különböző hivatalok ott verik át, ahol csak lehet, hogy az életterre egyre szűkül, hogy olyan dolgokért is neki kell fizetni, amihez semmi köze nincs. Amíg a kormány az emberek jóhiszeműségére játszik, például az államadósság visszafizetése okán, addig azok, akik az államadósságért felelősek, milliomosokként élnek zavartalan világukat. A társadalom sötét. Akli pedig józan gondolatokat ad közre az közellenség.

– **Te melyik pártnak vagy tagja?**

– Egyiknek sem. Én magyar állampolgár vagyok, akinek egyetlen felelőssége a haza érdeke, a megmaradás szolgálata. Támogatom azt, aki tesz az ország érdekében, aki keresztény és magyar szellemiségű és ezt nem csak mondja, hanem bizonyítja is. Ilyennek támogatandó embernek tartom Orbán Viktort. Ugyanis nincs más, akit ma ebben az országban támogatni lehetne. Ugyanakkor kíméletlenül véleményt is mondom, ha a mai kormány hibázik. Ez mostanság hála Istennek ritka. Én nem szereztem azokat az újságírókat, akik változtatgatják a véleményüket és a pártjaikat. Sok ilyen van a Fidesz körül is... Én mindig undorodtam a pártoskodó újságírástól, mert az nem lehet objektív, nem szolgálhatja az országot, és visszataszító is. Hiszen aki

egykor liberális volt, ma Fideszese, holnap talán megint liberális lesz...

– **Az egyéni vélemény azért változhat nem?**

– A vélemény, nem az eszmeiség.

– **Biztosan Te is másképpen írták a kommunista világban...**

– Talán a stílus lehetett más, nem a tartalom. Soha nem voltam liberális vagy kommunista. Inkább a Szabad Európának írtam jegyzeteket – névvel – és egyházi lapokban publikáltam, mert azokban lehetett a nemzeti kisebbségekről, az erdélyi magyarság problémáiról és a nemzeti ügyekről írni.

– **Hamarosan megjelenik a Kórisme című könyved...**

– Igen. Valóban Kórisme...

diagnózis egy olyan korban és egy olyan világban, amely még nem látható véget fog érni hamarosan. Igyekeztem egy valós képet festeni főként Magyarországról, a magyarságról és a mai magyar társadalomról. A könyv bizonyára sokaknak nem tetszik majd, és az is lehet, hogy sajtópereket akasztanak a nyakamba, de a lelkiismeretem tiszta marad a hazámat, a magyar nemzetet illetően. Mert a könyv megmarad és tükröt tart a társadalom elé! Ott lesz az Országos Széchenyi Könyvtárban, a nyugat-európai egyetemi könyvtárakban és remélhetőleg sok-sok honfitársam könyvespolcán szerte a Kárpát-medencében...

– **Miért fontos ez?**

– Mert a jövő generációknak is látnia, tudnia kell, hogy nem az egész társadalom volt hazaáruló, nemzetellenes és vak... legalább kétféle magyarországi polgár küzd azért, hogy Magyarország és a Kárpát-medencei magyarság visszanyerje azt a képét és erkölcsi megbecsülését, amelyet egykor egész Európa követendő példának tartott...

Húsvéti gondolatok - 2012. Magyarország

Az idei húsvét az egyik legszomorúbb húsvét életemben. Igaz, minden húsvét szomorú, hiszen egy ártatlan, szeretettel teli embert kínozta meg és feszített keresztre a nép gyűlölete, és az akkori politika... s ezt ma is, bármikor megtenné Vele. A társadalom, a gazdaság az emberi tartás és a politikai élet efféle mélységét, amelyet idén megtapasztalni voltam kénytelen, korábban nehezen tudtam volna elképzelni.

Európát és a mai Magyarországot szemlélve elborzadok. Hiszen amikor manapság történelmi megemlékezéseket tartanak ezen a földrészen bárhol, s méltatják az egykori hősokeket, vádolják az egykori bűnösöket, minden szó hazugsággá válik. Mert ma is diktatúra, elnyomás, kizsákmányolás folyik, a népek telve vannak gyűlölettel, s az áhított keresztény európaiság nem csak a politikai életben nincs meg, de a szívekből is kiégett. Ha csak a magyarországi helyzetet veszem alapul, érthetetlen számomra az 1848-as megemlékezés, s felháborít az is, amikor 1956-ról tartanak lelkes politikai beszédeket az országot kiszolgáltatók. Hiszen mit is akartak 1848-ban? Azt, amit ma is éppen úgy akarhatna a magyar... az akkori követelések és az akkori forradalom és szabadságharc céljai ma sokszorozottan aktuálisak. Szánalmas gyűlölködés árasztotta el az országot, s ma már megállapítható, hogy sem a függetlenség, sem a szabadság nem sajátja a mai Magyarországnak lakosságának. Rémes az az önértékelés, amely mindenben kitűnőnek tartja saját magát ám, ha mód van rá, másokat eszeveszettezen támad és gyűlöl... Ezt láttuk a napokban, amikor a politika alja hónapokon keresztül taposott egy embert, s ehhez a taposáshoz minden párt és minden társadalmi réteg csatlakozott – mert lehetett gyűlölködni, lehetett erkölcsre, a tudomány tisztaságára, Magyarország (rég elvesztett) jó hírének helyreállítására hivatkozni. Taknyos csitrik és kóklerek sátorozása, a magát nemzetinek valló "új nyilasok" habzó szájú, kurucinfós támadása és sajnos a kulturális élet vezető egyéniségeinek, körének árulása verte föl a gyűlölködés hullámain, mit sem törődve az emberrel, az egyénnel, a lélekkel. Ilyen mélységeket csak a háború embertelensége tudott eddig felszínre hozni. Ma már azonban Magyarországon nem kell háború a gyűlölethez. Bárki ellen, bármikor gyűlöletet kelthet a levitézlett kommunista és liberális szellemiség, s teszi ezt úgy, hogy a nemzeti oldal is beleremeg,

kettéválik. Dráma ez a javából, s ennek a drámának tudhatóan meg kell állapítani, hogy Magyarországon ma nincsenek politikai oldalak, nincs ilyen-olyan szellemiség. Csak egy van. A gyűlölködésben összetartó erő, azaz mindenben a bukott kommunista és liberális szellemiség és annak képviselői a vezérek. Fertőznek, aljasul rágalmaznak és vádolnak, s jobb és baloldali nép pedig harsogja a vezényelt szólamokat.

Vagy itt van a Parlament. Megdőbentem, amikor Tiszaeszlárról szónokolt egy jobbikos képviselő. S ez önmagában még nem is akkor baj, hiszen az egyéni érzések, gyűlöletek magánügynek számítanak. Am, amikor egy ország parlamentjében úgy hangozhatnak el bárki ellen gyűlöletkeltő mondatok, hogy azt a leveztető elnök nem szakítja félbe, nem utasítja rendre a felszólalót, s még van, aki tapsol is a gyűlöletszónoklat után, akkor abban az országban nagyon nagy a baj. Ha egy ilyen párt hivatalosan létezik, és állami támogatást kap az általuk gyűlölt polgárok adóforintjaiból (is), akkor az állam berendezkedésével is bajok vannak. Mint ahogy bajok vannak ezen esethez hasonló ügyben döntő bíróságon is, ahol nem a gyűlöletet szítót ítélik el, hanem azt, aki a gyűlölködés miatt megvált a gyűlöletkeltőtől. Hová vezet ez a mentalitás, amelyet az elmúlt időszakban tapasztalunk? Olyan tragédiához, amelyhez hasonlót már megélt az ország, ám még egyet nem bír el.

Csak egyre tudok gondolni minden összeesküvés elmélet nélkülözésével: - arra kell ez a gyűlölködés, s esetleg az említett párt hatalomra kerülése, hogy a láthatatlan világkormány végleg rendet csinálva teljesen bekebelezhesse Magyarországot, a renitenst, a rebelist, a soha nem engedelmességet, a MAGYAR kormányt választót...

Sokszor kérdezik, mi lehet ennek az egész hazai politikai és társadalmi gyűlölködésnek az oka. A válaszom nem nagyon tetszik sokaknak, de leírom: - a társadalom 1945 után elkergette, hagyta elkergetni azt a társadalmi osztályt, amely ezer éven keresztül génjében hordozva kötelességét irányítani tudta a társadalom erkölcsi normáit, fékezni tudta a kegyetlenség érzését, a gyűlöletet, s kordában tartotta azt a végtelenül önző, irigy és gyűlölettel teli társadalmi réteget, amely 1945-től átvette a hatalmat. A társadalom hagyta elüldözni a magyar értelmiség színe-javát, kirabolta a kastélyokat, s amíg 1948-ban a Mária-év alatt könnyezve

hallgatta Mindszentyt, 1949-ban aláírásokat gyűjtött a bíboros ellen... Mert azzá vált 1945-ben a magyar társadalom, aminek látszott az elmúlt hetekben, hónapokban. Nincs erkölcsi irányadás, a politikusok, mint látuk az elmúlt években összefonódva egymással rabolták ki az országot, akire pedig fel lehetett nézni azt véresre korbácsolva, ló után kötve vonszolták végig Európán... pedig ártatlan a rászórt vádakban. Hit és vallás nem számítanak, s minden ódiom nélkül lehet Magyarországon kereszténységet vagy éppen zsidóságot üldözni, ha a politikai ügy akarja. És úgy akarja, mint látjuk...

Elképezelem a mai helyzetben, hogy Krisztus eljön, tanít... Magyarországon nem kellene három nap ahhoz, hogy a bal és jobboldal „feszítsd meg”-et kiáltson

ellene. Talán a keresztények egy része is csatlakozna az ordítózkhoz, mert úgy dukál, hogy itt, ezt a népet senki ne oktassa hitre, buzgóságra, szeretetre, tisztességre és becsületre... Jézus ma Magyarországon éppen úgy szenvedne, mint egykor. S lennének ma is olyanok, akik kezüket mosva átadnák őt - „Jézus saját döntése okán és alapján” – a halált követelőknek, a poroszlóknak.

Ma van az Oltáriszentség megalapításának, az utolsó vacsorának az ünnepe. Holnap Jézus szenvedéseit éljük át... majd szombat éjjel a Feltámadás titkát és az abban rejlő győzelmet ünnepelem. Évről-évre ismétlődik e megemlékezés, s a magyarság évről-évre válik Tamásból Pilátuson keresztül Júdássá. Pedig olykor még el-elhangzik a ma már politika szlogenné alacsonyodott „Mária országa” kifejezés, emberek tízezrei mennek Csíksomlyóba, mert ez a módi, ám lélekben teherre vált Isten, teher a többségnek Jézus és az ő tanításai, s a legnagyobb teher mindenki számára a szeretet és a megbocsátás gyakorlása. Főként pedig az ellenség szeretetének minden napra érvényes és megkövetelt isteni parancsa.

A Golgotára vezető úton vajon segítenénk-e a keresztet hordozni a megkínzottnak, s együtt érzünk-e az édesanyával, aki a keresztben agonizáló gyermekét siratja? Aligha! Mert az együttérzés maga az, ha vállaljuk annak a tanítását, akit szenvedett értünk, és aki feltámadásával megmentette az embert haláltól... Miniket, magyarokat is...

Csak hinni kellene Istenben, s megváltoznék Magyarország!

Európai Idő - S. Gy

